CHƯƠNG 2345

# Nỗi kinh ngạc của Thần Hoàng nhà họ Tiêu

Hạ Nhân nhìn Thái Chân, hỏi: “Trước đó... lúc ta bị vị Thần Hoàng kia tập kích, ta thấy nàng lấy ra hai thanh thần kiếm!”

“Một thanh dài một thanh ngắn, khí tức trên hai thanh thần kiếm đó cực kỳ đáng sợ!”

Thái Chân mỉm cười, nói: “Chàng đang nói chuyện này à...”

“Ừm... phu quân... bây giờ thiếp vẫn chưa thể nói cho chàng biết... nhưng cũng sắp rồi, đợi chàng thi xong lần này, thiếp sẽ nói với chàng!”

“Chuyện này hơi phức tạp!”

Trên gương mặt Thái Chân hiện lên vẻ nghiêm trọng chưa từng có.

“Được!” Hạ Nhân cũng tôn trọng lựa chọn của nàng, gật đầu nói: “Vậy đợi ta thi xong rồi nói sau!”

“Mọi người vào không gian Hồng Mông của ta trước đi!”

Hạ Nhân phất tay, một lần nữa thu Thái Chân, Trịnh Hồng Lộc và những người khác vào không gian Hồng Mông.

Tiếp đó, Hạ Nhân cũng không ra ngoài, hắn tiếp tục trốn trong tiểu viện, tụng đọc Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh để tu luyện tâm lực.

Vòng thi tinh luyện thứ hai của cuộc đại tỷ thí Vấn Đỉnh bắt đầu.

Hạ Nhân chậm rãi ra khỏi cửa, sau đó lại thong thả đi về phía nơi thi đấu.

Vừa ra khỏi cửa, thần niệm tinh tế của hắn đã quét thấy động tĩnh xung quanh. Dường như vẫn luôn có người giám sát mọi chuyện nơi đây, mà ngay khoảnh khắc hắn bước ra, thần niệm và ánh mắt giám sát kia lập tức thu lại.

Đến quảng trường, vừa nhìn qua, hôm nay người đã ít hơn rất nhiều.

Dù sao phần lớn mọi người đã bị loại ngay từ cửa đầu tiên, số người còn lại chỉ có mười lăm nghìn.

Hơn nữa, cuộc thi hôm nay dường như cũng nhận được nhiều sự coi trọng hơn trước.

Cửa đầu tiên diễn ra rất tùy tiện, đừng nói Thần Đế và Thần Hoàng đích thân đến, ngay cả người chủ trì cũng không có. Tất cả mọi người đều làm theo chỉ dẫn của giọng nói trống rỗng vang lên từ hư không để tham gia thi đấu.

Hôm nay thì khác, hiện trường hôm nay đã bị phong tỏa, người không phận sự không được phép bước vào.

Hơn nữa, xung quanh còn có thêm rất nhiều nhân viên làm việc.

“Xin chào… mời xuất trình lệnh bài tư cách của ngài!”

Đến cổng đại trận, hai người ở hai bên chặn Hạ Nhân lại.

Đại trận này có bốn cổng, có thể vào từ bất kỳ cổng nào, nhưng trước khi vào phải kiểm tra lệnh bài và tư cách.

Sau khi đi vào, Hạ Nhân đưa mắt quét qua một lượt.

Diện tích bên trong đại trận rất lớn, được chia thành bốn khu vực.

Phía trước là đài quan lễ. Trên đài có không ít chỗ ngồi, được chia thành nhiều khu nhỏ khác nhau. Các gia tộc lớn của Thánh Đan thành đều cử đại diện đến.

Ba khu vực phía dưới, mỗi khu đều có năm nghìn đài luyện đan.

Đây chính là nơi những người dự thi luyện đan!

Không… phải nói là nơi tinh luyện mới đúng.

Ba khu vực lần lượt tương ứng với Thần Vương cảnh, Thần Tôn cảnh và Thần Quân cảnh.

Hạ Nhân đi đến khu vực Thần Tôn cảnh, rất dễ dàng tìm được vị trí của mình.

Bởi vì vị trí của hắn nằm ở đầu tiên của hàng thứ nhất.

“Xem ra… thứ tự này được sắp xếp dựa theo thứ hạng của cuộc thi lần trước rồi!” Hạ Nhân tự lẩm bẩm, đứng vào vị trí của mình, sau đó quay đầu nhìn vị trí thứ hai.

Đó là vị trí của Tiêu Hiểu Nguyệt, bên trên còn dán tên Tiêu Hiểu Nguyệt.

Ánh mắt Hạ Nhân lại chuyển hướng, nhìn về phía khán đài khổng lồ phía trước.

Trên khán đài, người chen chúc đông đúc, số người đến xem rất nhiều.

Thế nhưng có một khu vực lại ngồi kín người nhà họ Tiêu.

Hạ Nhân không quen biết người nhà họ Tiêu, nhưng có thể nhận ra họ qua trang phục.

Ngay khi hắn nhìn về phía nhà họ Tiêu, người nhà họ Tiêu gần như cũng đồng loạt nhìn về phía hắn.

Ánh mắt của hơn chục người đều gắt gao khóa chặt lấy hắn.

Trong những ánh mắt ấy có không cam lòng, có phẫn nộ, có khinh thường, có kinh ngạc!

Thần thông Động Hư Chân Mục trong mắt hắn được mở ra, tu vi của người đứng đầu lập tức lộ rõ: Thần Hoàng cảnh tầng năm.

Vào thời khắc này, diện mạo của người đó tuy khác với lúc hắn ta lẻn vào cửa hàng của Hạ Nhân để tập kích hắn, nhưng Hạ Nhân chỉ cần liếc mắt đã có thể khẳng định: chắc chắn chính là hắn ta.

Hạ Nhân không xác định dựa vào khí tức, mà dựa vào ánh mắt.

Ánh mắt của Tiêu Tri Ngộ không thể nào giả được.

“Lão tổ...” Trên đài, sau khi nhìn thấy Hạ Nhân, sắc mặt Tiêu Hiểu Nguyệt lập tức trắng bệch: “Bây giờ... phải làm sao?”

“Hiểu Nguyệt à!” Tiêu Tri Ngộ thản nhiên nói: “Không được ăn nói lung tung!”

“Vâng!” Lúc này Tiêu Hiểu Nguyệt mới nhận ra mình đã thất thố, vội chắp tay: “Đệ tử biết sai rồi!”

“Không sao...” Tiêu Tri Ngộ nói: “Điều chỉnh tâm trạng cho tốt... tuyệt đối không được xảy ra vấn đề. Trong cuộc thi cửa thứ hai lần này, dù thế nào cháu cũng phải nâng điểm số lên!”

“Thần niệm của tên nhóc đó đã bị tổn thương trước đây, cho dù hắn chưa chết thì hiện giờ tuyệt đối cũng không thể khôi phục như cũ!”

“Giữ vững tâm trạng, đừng để hắn ảnh hưởng đến cháu!”

“Vâng...” Miệng Tiêu Hiểu Nguyệt nói vâng, nhưng trong lòng lại càng thêm hoảng loạn.

Ở cửa đầu tiên nàng đã thua Hạ Nhân, trong lòng từ lâu chẳng còn chút tự tin nào. Dù sao khoảng cách thần niệm là có thật, mà việc tinh luyện lại liên quan đến thần niệm. Sau đó, trưởng lão trong gia tộc nói cho nàng biết thần niệm của Hạ Nhân đã bị tổn thương, tuyệt đối không thể tham gia thi đấu. Nàng lại chuyển buồn thành vui. Tâm trạng vốn đang rất tốt hôm nay, sự tự tin tràn đầy vốn có khi đoạt chức quán quân, bỗng chốc bị sự xuất hiện của Hạ Nhân phá tan.

Tâm trạng của Tiêu Hiểu Nguyệt không thể nói là rối bời hoàn toàn, chỉ có thể nói vẫn còn dao động.

“Ông nội, hay là ông…” Bên cạnh Tiêu Tri Ngộ, Tiêu Vô Cực, người chỉ có tu vi Thần Tôn cảnh, hung hăng liếc Hạ Nhân một cái rồi truyền âm cho Tiêu Tri Ngộ. Hắn chưa nói hết, nhưng ý tứ đã quá rõ ràng.

Tiêu Tri Ngộ lắc đầu: “Không được… hiện giờ nơi này đang ở ngay dưới mí mắt của Thần Đế. Nếu ta làm ra chuyện gì quá đáng, đến lúc đó sẽ gây họa lớn cho gia tộc!”

“Mục đích của chúng ta là gì?”

“Là giành chiến thắng trong cuộc thi, một nhà trấn áp cả ba bảng!”

“Một nhà trấn áp cả ba bảng là vì điều gì? Chẳng lẽ nhà họ Tiêu chúng ta còn thèm khát chút phần thưởng này hay sao?”

“Là danh tiếng, là thanh thế, là sự tự tin để đứng cùng một phe với dòng dõi Đan Hoàng, chống lại bọn họ!”

“Ta không thể đánh mất thứ cốt lõi nhất của chúng ta.”

“Cháu hiểu rồi!” Tiêu Vô Cực nói: “Nhưng hắn bắt nạt chị Hiểu Nguyệt, chuyện này thì không được!”

“Ha ha ha…” Tiêu Tri Ngộ cười ha hả, đưa tay trìu mến xoa đầu cháu trai, nói: “Không sao, không sao… chị Hiểu Nguyệt của cháu không sao cả. Ngược lại là cháu, sắp phải thi rồi, giữ tâm trạng như thế này thì không được. Làm sao có thể bảo đảm tập trung khi tinh luyện chứ?”

“Mau nhắm mắt lại, ổn định tâm trạng!”

Theo thời gian trôi qua, càng lúc càng có nhiều người tiến vào hội trường, sau đó lần lượt tìm vị trí của mình ngồi xuống. Chẳng mấy chốc, toàn bộ hội trường đã kín người.

Cuộc đại tỷ thí lần thứ hai cũng sắp bắt đầu.

“Chư vị… xin hãy nhìn về phía này…”

Một giọng nói hơi mang vẻ hài hước vang lên.

Hạ Nhân quay đầu nhìn, thấy trên đài xuất hiện thêm một nam tử mặc đạo bào màu vàng. Người này thân hình vạm vỡ nhưng hơi mập, gương mặt lại bầu bĩnh như trẻ con, rất dễ khiến người ta nảy sinh thiện cảm.

Hạ Nhân mỉm cười: Tên này nói chuyện cũng thú vị thật.

“Ha ha ha…” Người đó cười lớn: “Đúng đúng đúng, mọi người nhìn ta… lão phu là Tần Dược Tử, đệ tử ngoại môn của Thần Đế. Hôm nay sẽ do ta chủ trì cuộc đại tỷ thí tinh luyện này!”

“Thật ra cũng chẳng có gì cần chủ trì, chỉ là đi qua quy trình mà thôi!”

“Mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa từ lâu rồi!”

“Chư vị, mọi người thấy trận pháp trước mặt mình rồi chứ?”

“Hãy đưa dược dịch đã tinh luyện của các vị vào trong trận pháp này, tự nhiên nó sẽ hiển thị độ tinh khiết và điểm số tương ứng!”

“Bây giờ bắt đầu phát nguyên liệu, mỗi người ba phần!”

Tần Dược Tử phất tay, chín nữ tử lập tức bước lên, bắt đầu phân phát nguyên liệu cho những người tham gia đại tỷ thí.